

“UN PUNT DE VISTA DIFERENT”

Tot va començar en un petit poble del nord de França (1- so de música francesa). A Saint-Michel la gent es despertava en sentir el primer cant del gall; (2- so de gall) de seguida, el veïnat es reunia a la plaça del poble (3- so xivarri) i així, dia rere dia.

Una de les primeres nits després del solstici d'estiu(4- so mussol), l'Aleix va anar a caminar (5- passes per la gespa), però de sobte es va ensopegar (6- pam).

- “Ai!”, el meu cap... (obre els ulls). Hola? Hi ha algú? Això és molt fosc i, “ecs!”, olora molt malament! Què hi faig dins un contenidor?

Però l'Aleix no sabia que dins d'aquell contenidor no estava sol, (7- chan chan) estava acompanyat d'aquelles antigues sabates que tant li havien agradat.

- Aleix: Ohhh què hi fan aquí dues de les meves sabates preferides? Les vaig llençar a les escombraries fa mesos. No esperava tornar-les a veure.
- Xancleta: Te'n recordes de nosaltres?
- Aleix: Mmmm, hola? Qui em parla?
- Xancleta: Aleix, aquí a sota.
- Aleix: Crec que m'estic tornant boig. Aquí solament hi ha un munt d'escombraries.
- Xancleta: Com que escombraries, això són per a tu les teves sabates preferides?
- Sabata de xarol: Pensava que no t'havies oblidat tan ràpid de mi.
- Aleix: Com? Fa quant que parlem? Heu estat molts anys amb mi i mai us havia sentit. Clar que me'n recordo de vosaltres. Tu, xancleta, m'acompanyaves cada estiu a la platja de Saint-Michel. (8- so de platja) Recordo que tots els meus amics es ficaven amb mi (9- veu de abusadors) perquè eres de color lila, em deien que eren xancletes de noia, però a mi no m'importava perquè sabia que els colors no entenen de gènere, i el lila sempre ha estat el meu preferit.

- Sabata de xarol: Espera un moment, estàs dient que jo per ser de color blau fosc no he estat important per a tu?
- Aleix: No diguis bestieses! Vas ser el primer parell de sabates de xarol que em van comprar. Et vaig portar a molts sopars i celebracions amb tota la família. (10- cançó elegant - flautes bridgerton)
- Xancla: Durant tots aquests mesos al contenidor hem tingut temps per reflexionar sobre la vida que hem viscut. Sé que hem estat essencials per a tu...(11- música de reflexió)
- Sabata de xarol: però cal dir que entre nosaltres dues la relació no sempre ha estat bona, hi havia moments que, fins i tot, teníem enveja l'una de l'altra. (12- chan chan chaannnnnnnn)
- Xancleta: Aleix, escolta atentament perquè t'anem a explicar la nostra història.

(13- so flashback)

Quan vaig arribar als teus peus per primer cop, sentia una felicitat immensa. Mai havia notat el tacte de la sorra ni el mar (14- so del mar). Vaig començar a sentir la brisa del vent (15- so de brisa).

Una tarda, vas entrar a l'habitació (16- soroll de porta) amb una bossa a les mans (so de bossa). Vas col·locar al prestatge del costat (17- so de deixar alguna cosa) unes sabates de xarol, noves, brillants (so de brillant? i/o d'olorar), que desprenien una olor (18- so d'olorar) només trobada a les botigues més cares i luxoses del poble.

No ho vaig poder evitar, vaig tenir una sensació estranya, que fins ara mai havia viscut. Potser un sentiment semblant a l'enveja. Bé, en realitat, era enveja.(voz de pena)

Fins ara, jo havia estat molt feliç amb la vida que portava, però amb la seva arribada, tot va canviar. Ja no sortíem junts totes les tardes.

A més a més, la personalitat de la sabata de xarol tampoc ajudava gaire.

De fet, un dia em va dir: (veu “repelent”) sabata xarol: L’Aleix brilla molt més amb mi, sóc més elegant que tú i fem moltes coses junts. Però tu mai ho arribaràs a entendre perquè ell mai et portarà a llocs tan exclusius i únics com als que va amb mi.

A mesura que passaven els dies, m’anava entristint. Notava que meu lila ja no era tan intens, la meva sola s’anava desfent i, de mica en mica, van anar-me florint esquerdes. Fins que un dels últims dies d’estiu, tornant de la platja, vas ensopegar Aleix i em vaig trencar. Aquí va acabar tot. (19- música trista i veu trista)

Ja portava un parell de setmanes al contenidor, quan, de sobte va apareixer l’última cosa que esperava trobar a les escombraries; la sabata de xarol. Llavors, es va apropar a mi i em va dir:

- Sabata de xarol: M’he quedat petita per l’Aleix, ja no li serveixo. Ara, m’adono que de res servia que jo fos més resistent i elegant que tu, que l’Aleix em portés a celebracions honorables i sopars cars. Cada instant és únic i irrepetible i, els diners no donen la felicitat. Jo mai he pogut anar a la platja ni gaudir de la sorra o l’aigua del mar. Jo també t’envejo a tu xancleta. Això m’ha fet veure que tot i que les dues hem viscut històries diferents, finalment, hem acabat al mateix lloc.